

for Byerne 95, for Landet 15, tilsammen 110 Millioner, der saa maa lægges til de 438 Millioner, saa faar man 548 Millioner. Trækkes disse 548 Millioner fra de 4,550 Millioner, saa faar jeg 4,002 Millioner. Jeg maa saa op til 1,25 for at faa den samme Indtægt, som man har nu. Jeg faar da 5,002,000 Kr. i Stedet for, at vi i Øjeblikket have 5,005,000 Kr. Forskellen er altsaa ganske ubetydelig, det vil altsaa ikke betyde stort fiskalt, og det vil heller ikke betyde stort for Skatteyderne, enten man siger 1 Kr. 25 Øre eller 1 Kr. 20 Øre. Dermed vil man altsaa kunne gaa til det almindelige Fradrag over hele Landet af 2,500 Kr. Disse Tal ere fundne ved, at man i 4 Skyldkredse har taget Vurderingen fra 1909 og lagt til Grund, men for Byernes Vedkommende er man gaaet frem efter et Skøn over, hvad Bestemmelserne om Afgiftsfrihed for visse Lejesummer, Lejesummerne i det hele betød. Hvis man nu spørger om, hvorledes det vil stille sig, naar man gaar ind paa det fra Regeringens Side foreslaaede, vil det være saaledes, at Grænsen for, hvor der bliver Nedgang for Skatteyderne, og hvor der bliver Opgang, bliver ved 20,900 Kr., altsaa lige ved 21,000 Kr. Alle Ejendomme paa under 21,000 Kr. ville faa en lille Nedsættelse, og alle paa over 21,000 ville faa en lille Forøgelse i Skatten. En Ejendom paa 25,000 Kr. vil faa en Forøgelse paa 63 Øre, hvilket jeg ikke synes er uoverkommeligt, Ejendomme paa 30,000 ville faa 1 Kr. 38 Øre, og Ejendomme paa 40,000 ville faa 2 Kr. 88 Øre og Ejendomme paa 100,000 11 Kr. 88 Øre. Dette synes jeg altsaa, at jeg kunde tænke mig, at Forslagsstillerne og det høje Ting kunde gaa ind paa.

For Regeringen har altsaa Hovedhensynet været det dobbelte, at man skulde søge at komme til forstandige Bestemmelser med Hensyn til § 7 i Ejendomsskyldloven, og der mødes vi jo med Forslagsstillerne. Man har søgt at komme til større Retfærdighed og Billighed, end det synes os, at Forslaget i dets nuværende Skikkelse indeholder. Dernæst har man naturligvis maattet gøre det fiskale Hensyn gældende, at Staten intet Indtægtsstab led, og det vil den altsaa ikke, hvis man i Stedet for 1,2 tager 1,25. Dertil kan jeg indskrænke mig. Jeg har troet det rimeligt, at jeg straks udtalte, hvordan Regeringens Stilling var, det vil rimeligvis lette Forhandlingen og gøre det muligt, at vi kunne komme til et frugtbringende Resultat.

Regeringen skal villig yde al sin Støtte dertil.

Indenrigsministeren (P. Munch): Det foreliggende Lovforslag er i sit Indhold rettet til Finansministeren, og det har da været naturligt, at det har været Finansministeren, der har udtalt sig, men Lovforslaget berører imidlertid ogsaa den kommunale Beskatning, idet denne paa dette Omraade har samme Grundlag som Statskatten. Jeg bliver derfor ogsaa nødt til fra det Synspunkt, der maa gøres gældende fra Indenrigsministeriets Side, at gøre nogle Bemærkninger til dette Lovforslag. Jeg kan ligesom Finansministeren anbefale det i dets Hovedtræk, med de nødvendige Ændringer, til Gennemførelse. Dette Lovforslag giver jo større Afdrag i Ejendomsskylden end dem, vi have nu, og det er ganske naturligt, at naar Afdragene forøges ved en Skat, som hviler paa et efter mit Skøn uretfærdigt Grundlag, som er til Skade for de mindre Ejendomme, medfører det, at Uretten mod vedkommende Ejendom bliver mindre.

Jeg maa imidlertid fastholde, at en bedre Vej end den, der her er foreslaaet, vilde det være, om man havde fulgt Regeringens Lovforslag om at standse Overgangen fra Hartkornsskatten til Ejendomsskylden, saaledes som den skulde foregaa nu til Foraaret. Man vilde efter mit Skøn være kommen Retfærdigheden betydeligt nærmere. Jeg har ikke haft Lejlighed til at forhandle med det ærede Udvalg, som blev nedsat angaaende Hartkornsskatternes Overgang til Ejendomsskyld. Dette Udvalg afgav jo en skønne Dag en Beretning om dette Lovforslag, og nogen Lejlighed til Ministerkonference og Drøftelse af de forskellige Oplysninger, der have været tilvejebragte til og i Udvalget, har der saaledes ikke været. Under første Behandling af Forslaget talte vi noget om, at i Udvalget skulde mødes de Oplysninger, der tilvejebragtes fra Ministeriet, og de, der tilvejebragtes af de forskellige Medlemmer, og saa skulde vi drøfte dem og se, hvad vi fik ud af det. Dette er ikke sket, hvad jeg i og for sig ikke skal beklage mig over; men jeg maa altsaa sige dette, at de Oplysninger, der have været tilvejebragte fra ærede Medlemmers Side, ikke paa nogen Maade have kunnet gøre Indtryk paa mig og ikke paa nogen Maade have kunnet rokke den Opfattelse af hele dette Spørgsmaal, som fra min Side har været hævdet fra først til sidst. Nogle